

KAIINS
KAAKBOT

TOELICHTING

The Torquemada Puzzle Book werd in 1934 uitgegeven door Gollancz en is geschreven door Edward Powys Mathers (1892-1939). De auteur stond bekend onder het pseudoniem Torquemada, een naam die verband houdt met de Spaanse inquisitie; Edward Powys Mathers (zijn vrienden noemden hem Bill) geloofde namelijk dat puzzels hersenkrakend moeilijk moesten zijn, maar evenzogoed de moeite waard als ze werden opgelost. In 1924 liet hij Engeland in de krant *The Observer* kennismaken met de cryptische kruiswoordpuzzel.

De Britten houden wel van een puzzel en zijn vooral verzot op de kruiswoordpuzzel; men kijkt vaak reikhalzend uit naar de puzzel van volgende week. Powys Mathers had dan ook veel trouwe volgers. John Dickson Carr (auteur van *The Hollow Man*, dat is uitgeroepen tot het beste ‘locked-room’-moordmysterie aller tijden) was een vriend van Torquemada. Volgens hem was er ‘nooit eerder iemand met zo’n immense kennis van sensationele fictie. Torquemada van *The Observer* las alles wat er maar geschreven werd... en was bekend met alles wat er al geschreven was. En hij vergat nooit iets.’

Powys Mathers werd erkend als een briljant vertaler en was verantwoordelijk voor onder andere een vertaling van *De sprookjes van duizend en een nacht*, in Engeland beter bekend als *The Arabian Nights*. Tevens van zijn hand was een prachtige vertaling van het gedicht ‘Black Marigolds’ (een favoriet van Carol Ann Duffy, voormalig dichter des vaderlands van het Verenigd Koninkrijk). Daarnaast was hij criticus, gespecialiseerd in het recenseren van misdaadfictie.

In 1934 publiceerde hij een greep uit zijn puzzeloeuvre onder de titel *The Torquemada Puzzle Book*. Het boek bevatte, naast een aantal notoir moeilijke kruiswoordraadsels, ook spoonerismes, filippines, anagrammen en andere woordpuzzels – genoeg om een gezin wekenlang bezig te houden.

Op de laatste 100 pagina’s van dit boek stond de roman-annexpuzzel *Cain’s Jawbone* (‘Kaïns kaakbot’).

INLEIDING

In 1934 schreef Edward Powys Mathers, verbicrucist van *The Observer*, een unieke roman: *Cain's Jawbone*. De titel, die verwijst naar het vermeende eerste moordwapen, werd gepubliceerd onder het pseudoniem Torquemada. Het verhaal was niet alleen een moordmysterie, maar ook een van de moeilijkste en meest fascinerende woordpuzzels die ooit is uitgegeven.

De 100 pagina's van de roman, die oorspronkelijk onderdeel uitmaakte van *The Torquemada Puzzle Book*, zouden 'per ongeluk' in de verkeerde volgorde gedrukt en gebonden zijn. De lezer werd daarom uitgenodigd om de pagina's zo te herschikken dat het raadsel zou worden opgelost en de moordenaars zouden worden ontmaskerd. De pagina's kunnen miljoenen mogelijke combinaties vormen, **maar er is slechts één correcte volgorde**. Deze puzzel is extreem moeilijk en is tot op heden door nog drie puzzelaars opgelost; de oplossing blijft een geheim.

LOS JIJ HET MOORDMYSTERIE
VAN TORQUEMADA OP?

Eén ding is zeker: er is maar één onbetwistbare volgorde (de volgorde waarin de bladzijden zijn geschreven) en hoewel de geest van de verteller zo nu en dan heen en weer flitst tussen heden en verleden, zoals in veel moderne literatuur, schrijft het verhaal van de eerste tot de laatste pagina onverbiddelijk en ondubbelzinnig voort.

Let op: deze puzzel is extreem moeilijk
en niet voor de lafhartige lezer!

ANTWOORDBLAD

Naam: _____ Woonplaats: _____

E-mailadres: _____ Leeftijd: _____

Zo ben ik tot de oplossing gekomen: _____

Slachtoffer

bijv. John Doe

bijv. Blanche Talmonds

1. _____ 1. _____

2. _____ 2. _____

3. _____ 3. _____

4. _____ 4. _____

5. _____ 5. _____

6. _____ 6. _____

(vervolg op achterzijde)

Gedrukt paginanummer vs. werkelijk paginanummer:

1.	___	26.	___	51.	___	76.	___
2.	___	27.	___	52.	___	77.	___
3.	___	28.	___	53.	___	78.	___
4.	___	29.	___	54.	___	79.	___
5.	___	30.	___	55.	___	80.	___
6.	___	31.	___	56.	___	81.	___
7.	___	32.	___	57.	___	82.	___
8.	___	33.	___	58.	___	83.	___
9.	___	34.	___	59.	___	84.	___
10.	___	35.	___	60.	___	85.	___
11.	___	36.	___	61.	___	86.	___
12.	___	37.	___	62.	___	87.	___
13.	___	38.	___	63.	___	88.	___
14.	___	39.	___	64.	___	89.	___
15.	___	40.	___	65.	___	90.	___
16.	___	41.	___	66.	___	91.	___
17.	___	42.	___	67.	___	92.	___
18.	___	43.	___	68.	___	93.	___
19.	___	44.	___	69.	___	94.	___
20.	___	45.	___	70.	___	95.	___
21.	___	46.	___	71.	___	96.	___
22.	___	47.	___	72.	___	97.	___
23.	___	48.	___	73.	___	98.	___
24.	___	49.	___	74.	___	99.	___
25.	___	50.	___	75.	___	100.	___

HET ANTWOORD

Om mee te doen geef je op het antwoordblad kort weer hoe je tot de oplossing bent gekomen en schrijf je de volledige namen van de zes slachtoffers, hun respectievelijke moordenaars en de juiste volgorde van de 100 pagina's op. Scan dit antwoordformulier en e-mail het vervolgens naar de uitgeverij: redactie@uitgeverijmus.nl. Degenen die de oplossing juist hebben, krijgen een officiële oorkonde en treden toe tot het illustere gezelschap van Kains Kaakbot-winnaars.

[1]

Ik ga alleen aan de mij gewezen tafel zitten en neem mijn pen ter hand om wie het weten wil een nauwkeurig verslag te kunnen geven van wat er mogelijk gebeuren zal. Noem me gespannen of noem me gedoemd; dit pennetje hier, deze gespikkelde zwart-en-zilveren Waterman, met zijn door mij speciaal in Amsterdam bestelde getemperde punt, is in ieder geval gretig. Sinds die zo behendig voor de overleden oude heer heen en weer vloog, is hij niet vaak meer aan het werk gezet. Terwijl ik over de zee uitkijk, loopt Casy Ferris door het gangpad, haar ogen neergeslagen. Natuurlijk, vandaag is de grote dag. Haar vader doet me denken aan een kramakkelige walrus. Maar ze moet toch iemand hebben, nietwaar? St. Lazarus-in-the-Chine zit ongetwijfeld al tjokvol. Ik vind haar onbezonnen, maar eigenlijk gaat het mij niet aan. *Where about the graves of the martyrs the whaups are crying, my heart remembers how.* Gek dat ik juist vandaag steeds aan hem moet denken. Ik hoop dat het om een hapje vis is dat de vogels buiten zo'n tumult maken. *All the nice gulls love a sailor.* Bah.

Ik ging nog een laatste keer tot op de bodem. De overgebleven cijfers en letters zwommen op me af. Ik nam ze in me op. Toen waren er geen meer. Ik keek om me heen. Ik had wel het idee dat ik hier waar voor mijn geld kreeg. Zo is Londen; zij drukt met warme onverschilligheid de dwaler aan haar borst. De schoonheid van de vrouw was, zo vermoedde ik, onoverkomelijk; haar crèmekleurige jurk, die scherp afstak tegen haar levendige teint, deed eerder aan als wit tegen een frivole bakstenen tombe dan als sneeuw tegen rozen. Ja, het was een onverbiddelijke schoonheid (voor zover ik kon zien) en ik herinnerde me de grimmige zinnen van de vijand: *Which swept an hundred thousand souls away; yet I alive*. Maar dat was hij niet; de schrijver was vreemd genoeg diezelfde dag overleden. En opnieuw zetten ze deze ellendige gang nog eens drie of vier dagen voort: stuk voor stuk verdwenen ze echter in het grote gat, totdat het volledig gevuld was. Waar was Henry? Ah, hij stond bij haar, na genoeg om het opgewekte, popperige gezicht dat als een klokbloem haar lange, ranke hals bekroonde, aan te raken. Toccata of Galuppi? Zou hij het waarderen?

Bij mijn ontmoeting met Clement gisteren, was hij behoorlijk specifiek geweest: het ging om nog geen twintigduizend yards (zeventienduizendzeshonderd, om precies te zijn) en een volledige partij van de wonderbaarlijke stof der sluipmoordenaars; minder dan een week, met een kleine daad van gerechtigheid aan het einde, zou me een levenslange voorraad van het glorieuze goedje opleveren. Bij het innemen van mijn tweede pil voelde ik me opperbest. Ik was tenminste goed op weg, want ik was al op de belangrijkste helft van een uitgeverij gestuit; met Austin Freeman, Oppenheim en Mary Roberts Rinehart was ik altijd erg tevreden geweest. *O my mother was loath to have her go away, all the week she thought of her, she watched for her many a month.* En dan die vergeten regel. *But the red squaw never came nor was heard of there again.* Jammer vond ik het, dat Hodder er niet bij stond: wat een geinige naam voor een dorp! Mijn tekenen zijn een regenbestendige jas, goede schoenen. *No friend of mine takes his ease in my chair. I have no chair.*

[4]

En ik denk echt dat ik die titel van Maestro Jimson liever had gehad, nu ik deze afschrikwekkende opeenhoping voor me heb. Maar de koningin zit nooit fout. De regen die zo zwaar uit de hemel kwam, droogt zachtjes op. Daar hobbelt de gelikte Sir Roland Mowthorn parmantig van de rand van de ene plas naar de andere, die bevende oude baas, vast van plan zijn knoopsgat te vullen met een blom van zalige Annie achter de kerk. Ik herinner me nog goed, misschien omdat mijn geest scherp moet zijn voor een geheel ander doel, hoe de vader van Sir Roland, Sir Weedon, Henry eens de rol van Lesurques zag spelen en dacht dat hij bij Le Cirque d'Hiver zat. In plaats van het uit te leggen, wijst ze me vrolijk op een jongetje dat op het punt staat in zee te tuimelen. Ik kijk om, maar zie geen jongetje. Wie weet is hij er al in getuimeld. In de wattige cumulus bovenop de sinaasappel lijkt nu een gat te zitten. Ze instrueert me alles met mijn lepel te prakken. Met je *spoon*, koert ze, hoewel *mashie* passender was geweest. Maar ze is zo mooi. Kan ik haar verdenken?